Ч. 243. Пятниця 8 падолиста (26 жовтня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Престольна промова при відкритю делеґаций. — Війна на Балканї.

Вчера о 11-ій перед полуднем серед звичайного церемоніялу Цїсар приняв австрийску делеґацию. На промову президента Мервельта монарх відповів:

„З повним вдоволенем і горячою подякою приймаю до відомости запевнене вірної Вашої льояльности. Від часу послїдної сесиї делеґаций повстали поважні воєнні замотаня на балканьскім півострові, котрі вимагають збільшеної чуйности, тому що важні інтереси монархії сим конфліктом можуть наразити ся на небезпечність, треба щиро бажати скорого повороту до упорядкованих полїтичних і торговельних відносин. Моє правительство готове в порозуміню з заприязненими кабінетами у відповідній хвили взяти участь в акциї держав, яка зміряє до привернення мира.

На послїдній сесиї делеґаций з пожертвованем гідним подяки ухвалили надзвичайний кредит на войско і маринарку, чим скріпила ся могучість нашої оружної сили. Біжуче запотребоване моєї войскової управи поручає ся в нормальних границях. Лише на полагоджене справи підофицирів, котра є конечним доповненем орґанїзацийної будови армії і фльоти, що виходить з нової войскової системи, зажадано більшої суми.

Відносини в Боснї і Герцеґовинї постійно розвивають ся спокійно завдяки льояльному і потріотичному становищу населення. Обильна проґрама законодатної працї дасть соймови можність поперти культурний і економічний поступ обох народів.

В пересьвідченю, що з випробованою відвагою і запалом а заразом і обовязком приступите до дослїдженя предложень, які будуть Вам доручені, бажаю Вам поводженя в працї і щиро Вас витаю“.

Відповідь монарха зробила очевидно велике враженє на делеґатів. Цїсар розмавляв опісля хвильку з президентом Мервельтом і віцепрезидентом Доберніґом, почім серед окликів: „Нехай живе“, вийшов з салї.

З театру війни доходять нинї лиш скупі вісти. Болгари серед дрібних перепалок поступають за Турками, які збирають ся на лінїї Чатальджа. Войска сербскі заняли по короткій борбі місцевість Деміркапу на дорозї до Солуня і місто Прилеп, а на півночи Дякову. Під Іпек получила ся сербска армія ґен. Живковича з Чорногорцями. Грецка фльота обсадила остров Тенядос перед в'їздом до Дарданелїв.

Обговорюючи француске предложене посередництва N. fr. Presse пише, що тридержавне порозуміне хоче видати Туреччину на поталу Росиї, бо тодї отоманьска держава була би зависима від російскої чорноморскої воєнної фльоти та не могла би ні жити ні вмерти. Свої замітки кінчить N. fr. Presse словами: Не маючи ані армії ані приятелів, є Туреччина пропаща; француска пропозиция іде ще дальше домагань балканьских держав і сповняє вислов Ґледстона, що Турків треба викинути з Европи до Азиї.

Що до Австро-Угорщини, то о скілько доси можна зміркувати, годить ся она на териториялні здобутки балканьских союзників. Ходить лише о те, до яких розмірів. Можна сподївати ся, що Австрия схоче бути на добрій стопі між обома воюючими сторонами та не допустить до того, аби занадто обкроєно Туреччину, причім здобуде для себе важні економічні концесиї в Альбанії і в Солуни. Перед усім відібє ся австрийске становище на сербских претенсиях. Сербія хоче конче дістати ся через Альбанію до Адрийского моря. На те знов Австрия не хоче згодити ся і в півурядовім Fremdenblatt-ї появила ся статя, в якій є осторога в сторону Сербів, щоби дальше поза Прізрен не посували ся на захід, бо Австрия не пустить їх до Адрийского моря. І тут розібють ся австрийско-сербскі взаємини і відай тяжко буде Австриї вийти з балканьскої ситуациї, так, щоби і она була вдоволена і Туреччина і всї чотири балканьскі союзники, осо-

---

31)

В новочаснім Вавилонї
або
Париж, его займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Конець).

Сен Дені єсть нинї рухливе фабричне місточко, що має звиш 50.000 жителїв і як би там не було тої славної церкви, то ледви чи кому схотїлось би сюди заїздити і оглядати сю брудну закопчену нору, де одна коло другої стоять фабрики мила, смаровила, стеарини і т. п. і де всї пахощі Арабії сполучають ся в одну мішанину такої сили, що їх не годен видержати чоловік, котрий тут до них не привик. Аж лекше стає, коли вийти з того міста бодай на площу старої церкви, а коли зайти до неї, то єсть що побачити.

Революция понищила лиш кости, але нагробники лишила ненарушені, а Наполеон I. казав памятники наново уставити і постановив, що королївскі гробницї мають бути місцем вічного супочинку для него і его наслїдників та казав длятого церков красно відреставрувати та перебудувати; але як звістно, его тут не похоронено. Людвик XVIII. казав повиймати кости своїх предків з ваппна і назад зложити в гробницях в церкві; тут також зложені тлїнні останки страченої в 1793 р. королївскої пари. Крім того спочивають туп тепер в королївскій гробницї тлїнні останки Людвика XVIII. і кількоро его дїтий.

В шїсдесяти роках минулого столїтя церков відреставровано знов і так знайшли в нїй упокій, лиш, як вже знаємо, не вічний, 25 королїв, 10 королевих і 84 князїв і княгинь француских. Західна фасада церкви, присїнок і дві по части знесені вежі — одна з них єсть на 58 метрів висока—походять ще з 1140 року. В серединї єсть церков 108 м. довга, 39 м. широка. В серединї можна побачити всї тї старі памятники і нагробники, які були присьвячені спочиваючим тут давнїйше королївским особам. Передовсїм звертає на себе увагу нагробник короля Людвика XII. і его жени Анни Бретаньскої. Малї стовпи, між котрими сидять апостоли, двигають величезну плиту, на котрій королївска пара клячить і молить ся. Під тою плитою они ще раз представлені, як лежать голі на саркофаґу нїби то на знак, що по смерти мусить король або й королева ставати як і найбіднїйший жебрак перед своїм судиєю. Вельми замітний єсть також памятник Генриха II. і его жени Катерини з Медічі, майстерске дїло француской штуки різьбарскої з 16 столїтя. Єсть тут ще й множество инших памятників, але годї їх тут всї описувати.

До олтаря припертий стоїть брунатночервоний прапор з золотими пальмовими галузками і буквами S. D. Єсть то т. зв. Оріфляма (на французский лад перекручена давна середновічна назва Auriflamma — золота полумінь), славний воєнний прапор француских королїв, нїби походячий з неба. Первістно був то прапор монастиря, зроблений з сукна, котрим накрите було тїло сьв. Діонізия. Правдива оріфляма однак вже давно щезла десь без слїду, а то, що тут бачимо, то лиш наслїдуване давного. Крім того знаходить ся ще в закристії церковна скарбниця, але найцїннїйші річи вже давно з неї попропадали. Наконець треба ще згадати, що й вікна церкви зі своїми малюнками на склї, представляють також велику вартість артистичну.

Верзайль.

На полудневім заходї від Парижа у віддалї 18 кільометрів лежить місто Верзайль (Versailles), столиця департаменту Сен-е Оаз (Seine-et-Oise) а колись і резиденция француских королїв а іменно Людвика XIV., XV. і XVI. Нинї можна легко з Верзайлю дістати ся до Парижа, бо оба міста сполучає і зелїзниця і трамвай. Місто се єсть трохи більше як Сен Дені, бо має около 56.000 жителїв, але що до краси, положення і історичного значіня не дасть ся з тамтим навіть порівнати. Тут єсть осідок епископа і команди жендармерійної бриґади, суду першої інстанциї, суду торговельного, палати рільничої, каси ощадности і т. д. Тут стоїть залогою кілька полків войска, головно драґонів, ар-

бливо Сербія. З уваги на те, не можна сподівати ся скорого успіху посередної пропозициї француского премієра.

Колиж би навіть і в найблизшім часі прийшло до порозуміня між великими европейскими державами що-до спільної інтервенциї, то сеи інтервенция послідує, — як заявили европейскі кабінети царгородскому правительству — аж по скінченю війни, щоби не виглядало, що они хотять балканьских союзників здержати від воєнних кроків і тимсамим стають по турецкій стороні.

Про положенє в Царгороді доносить Бюро кореспонденцийне: В Пері і в Царгороді панує спокій. Великий рух публики панує в околици зелізничого двірця і в улицях, які ведуть до Порти. На улицях видно богато жовнірів, збігців з поля битви. Серед турецкого населеня панує велике пригнобленє з причини відомостий про відворот турецких войск. Але не видно розворушеня, лише детермінацию. Алярмуючі донесеня про небезпечність різні безосновні.

Вчера розійшла ся чутка, що Курди відбули в Царгороді якісь підозріні збори. Чутка показала ся неправдива. Правительство видало потрібні заряджения. Мимо того заграничні кольонї просили своїх амбасадорів о зарядженя задля оборони. Австрийский амбасадор дав один корабель „Льльойда“, а як буде треба, то приладить ся другий корабель, який в разї небезпечности приняв би на палубу австро-угорских горожан. Жінки і діти можуть зараз удати ся на корабель. Кілька родин є вже на пароплаві. Австро-угорска школа коло амбасади в Пері застановила науку і стоїть готова на приняте австро-угорскої кольонїї. Завтра має сюди приплисти другий австрийский корабель.

„Times“ каже, що поки війна була нерішена, здержувано ся з симпатиями для якої небудь сторони. Нині треба приняти засаду: „Балкан для балканьских народів!“ По прихильнім становищи Австриї а також Німеччини „Таймс“ заключає, що і тридержавний союз буде за мировою розвязкою балканьскої кризи.

„Реч“ містить інформациї, одержані від визначного балканьского дипльомата, що зображує домаганя балканьских держав в слідуючий спосіб:

Чорногора одержала би вілает Скутарі.

Сербія: Стару Сербію і доступ до Адрийского моря.

Греция: Тесалію і полудневий Епір.

Болгария: границї усталені в договорі Сан Стефано, а також Солунь, Адриянополь, Дедеаґач і півостров Халкідіке.

Туреччина в Европі остала би з простором, якого границя ішла би від Мідії над Чорним морем здовж ріки Ерґене і Маріци аж до устя Маріци, а Румунія не одержала би ніякої винагороди.

Урядовий орґан сербский „Самоуправа“ обговорюючи положенє на поли бою, стверджує, що сербска армія в головній части сповнила свою задачу і що з кождим днем дальшого походу зближає ся конець війни. Опір Туреччини стає що раз слабший. Тому, що на инших полях війни положенє є подібне, зближає ся день, в якім чотири балканьскі держави подиктують условини мира до недавна так гордій, а нині розторощеній Туреччині.

Новинки.

Львів, 7 падолиста 1912.

— Іменованя. Є. В. Цїсар іменував директора II гімназиї в Тернополи Михайла Сівака і професора учительскої семінарні дра Михайла Коцюбу краєвими інспекторами шкільними а п. Мінїстер просьвіти приділив їх до служби в Краєв. Радї шкільній.

† Микола Лисенко. Сумну і несподівану вість принесла нинїшна телеграма з Києва. Славний наш музик і композитор, один із найвизначнїйших мужів закордонної України помер. Що було безпосередною причиною смерти о тім поки що не маємо ще ніяких вістий. Покійник, як звістно, брав ще яко голова участь в послїднім засіданю „Україньского Клюбу“, на котрім переводила ся ліквідация тогож клюбу в наслідок закритя его київским ґубернатором. Безсумнївно, що й так невідрадні відносини на закордонній Україні мусїли вплинути на здоровлє Покійника і прискорити конець его житя. Страту сю відчує важко наша суспільність по сїм і по тім боці кордону.

— Знайшов ся властитель. Перед кількома днями арештувала львівска поліция ідучого дорожкою на дворець Йосифа Мельника, а зробивши у него ревізию знайшла цїлу пачку золотих годинників і иньших дорогоцінностий. Мельник не хотів сказати звідки то має. Тепер же зголосив ся з Ходорова годинникар і доніс, що річи заквестіоновані у Мельника походять з его склепу, до котрого Мельник тиждень тому вломив ся.

— На загальних зборах „Львівского Бояна“ вибрано головою проф. дра Рибачка, заступником голови проф. Філярета Колессу, діріґентом дра Остапа Людкевича, заступником проф. Евг. Форостину, а до виділу: пп. Яр. Вітошиньского, Ром. Федусевича і Яр. Сїмяновича. На діріґентку рішено упросити п. Олену Ясеницку.

— Зловили ся! В лїті с. р. увихав ся по Галичині якийсь Ян Ґонсьоровский, котрий представив ся яко інжинїр а виказуючись видуманими порученями робив всїлякі знимки і поміри теренів. Найбільше вештав ся він коло Тарнобржеґа в західній Галичині, місцевість положена при устю Сяну до Висли. Ґонсьоровский, веселий, елеґанский мужчина умів довго оперувати не звертаючи на себе уваги властий безпечности.

Одного дня в серпни явив ся Ґонсьоровский в канцеляриї секретаря російского конзуля, Верховцева і представившись єму, що він російский шпигун, котрому поручено дуже важну задачу попросив о гроші.

Верховцев не здогадав ся з ким має діло,

тилериї і жевійні полки. Дальше єсть тут велика і мала семінария духовна і семінария учительска та ліцей, а публична бібліотека числить звиш 112.200 томів і 1.196 рукописий. Місто се єсть досить торговельне і веде торговлю головно деревом, збіжем, вовною і вином.

Верзаль єсть правильно збудований а широка улиця Париска, що виходить на площу д'Арм, ділить місто на дві части, на полудневу і північну. Місто має 8 церков а між тими одну реформовану і одну анґліканьску. Перед катедрою призваня сьв. Людвика стоїть бронзова статуа авви де ль Епе Мішо а на площи Гоше бронзова статуа ґенерала Гоше.

Але найбільшої слави і значіня надає сему місту колишний королївский замок, довгий на 415 метрів, котрий від 1672 став ся резиденцию королїв на місце давного Сен Жермен. Верзаль аж до кінця 16 століта було село серед ліса, коло котрого король Генрих IV. а відтак Людвик XIII. казали побудувати мисливский замок. Король Людвик XIV. добудував тут ще два бічні крила, велике крило від півночи і від полудня та ґалериї від сторони города і богато побічних будинків а наконець казав ще завести після плянів Ле Нотра город а то все разом коштувало звиш міліярд франків. Рівночасно покладено також основи теперішного міста в той спосіб, що тим, котрі мали охоту тут побудувати ся, давано всїлякі пільги. Так повстало місто, котре за короля Людвика XVI. мало аж 100.000 жителів. В середній части сего замку знаходить ся давний мисливский замок а до него припирають крила, що творять т. зв. марморове подвіре, з котрих кожде кінчить ся павільоном. Межи тими обома павільонами лежить т. зв. королївске подвіре, відмежене від площі д'Арм зелізною огорожею. Побіч павільону Людвика XV. від північної сторони знаходить ся богато украшена замкова каплиця, побудована з початком 18 століта, а до неї припирає північне крило, котре кінчить ся театром. Тут в сїм театрі відбували ся по заведеню републики від 1871 до 1879 засїданя народних зборів а відтак сенату. Тут знаходять ся також великі образи, представляючі битви з альжірскої, кримскої і італіяньскої війни та всїлякі різьби.

Середна часть сего будинку містить в собі на приземі ґалерию славних француских борців, ґалерию Людвика XIII. і т. д., на першім поверсї комнати короля і королевої, всїлякі сальони а помежи сальонами війни і мира славну велику ґалерию зеркальну, довгу на 73 м., широку на 10 і пів а високу на 13 м., украшену великими образами, представляючими діла Людвика XIV. Дальше знаходять ся тут акварелї з років від 1796 до 1814 та артистичні діла всїлякого рода. В полудневім крилї знаходять ся ґалериї образів цїсарства, маринарки, різьб, ґалерия з 1830, ґалерия портретів, величава ґалерия битв довга 120 м. а широка 13 м. і саля депутатів.

Городи від західної сторони замку ще по части задержали ся і суть правильно розложені. Славні суть тут всїлякі дуже артистично виконані водограї. Із замку на полудне ведуть двоє марморових сходів, широких на 20 метрів а кожді по 103 ступені, аж до оранжериї а дальше до великого басену і до школи городництва; цьвітники, басени, водограї, алеї, будиві, фіґури, ґрупи і т. д. украшають поодинокі части парку.

На північній стороні парку стоять т. зв. Тріянони, два розкішні замки, побудовані королями Людвиком XIV. і XV. Одноповерховий, великий Тріянон (Grand Trianon) виставив Людвик XIV. після плянів славного француского будівничого Мансарта для пані Ментнон (Maintenon), зразу учительки его дітий, відтак любовниці і потайної другої жінки, первістно внучки проводиря Ґуґенотів д'Обіні, котра в падолисті 1635 р. уродила ся була у вязниці. В сїм замку знаходять ся всїлякі діла штуки і одна велика саля, в котрій в 1873 р. відбував ся воєнний суд над ґенералом Базеном, котрого суджено за зраду в пруско-францускій війні. Коло сего замку знаходить ся музей державних повозів, носилок та кіньскої упряжі. Малий Тріянон єсть простійший будинок а его побудував Людвик XV. для своєї любки ґрафині Дібаррі, котра опісля згинула під ґільотиною.

Підчас великої революциї верзальский замок і город були зовсїм опустїли і лиш одну часть замку уживано для інвалідів. Наполеон I. поробив був, що потреба, щоби замок сей і город удержати в добрім станї а король Людвик Филип казав его в середині відновити і доповнити збори.

У Верзалю підписано в маю 1756 угоду межи Францією а Австриєю, котра опісля довела до семилїтної війни, а в 1783 дня 3 вересня підписано мировий договір межи Анґлією і північною Америкою, Еспанією і Францією силою котрого признано независимість Сполучених Держав північної Америки. Підчас пруско-францускої війни в 1870 обсадили Німці дня 19 вересня Верзаль і тут в падолисті зробили угоду, котра довела до основаня німецкої держави. Відтак дня 19 січня 1871 відбуло ся в зеркальній ґалериї проголошенє німецкого цїсаря. Наконець по довгих переговорах прийшло тут до мирових прелімінарий а дня 26 лютого 1871 підписано тут договір мировий межи Німеччиною і Францією. Дня 12 марта уступились Німці з Верзалю, котрий тепер став ся осідком правительства президента Тієрса і француских народних зборів та головною кватирою верзальскої армії під командою Мек Магона за часів комуни. Верзаль позіставав аж до осени 1879 осідком президента францускої републики.

і думаючи, що то звичайний собі мантій, віддав єго в руки львівскої поліциї. Комісар поліциї п. Харват, котрому поручено слїдство в сїй справі, був лиш вдячний консулеви за таку прислугу. Стверджено іменно на основі документів знайдених в готели, де замешкав той Ґонсьоровский, єсть небезпечним шпигуном, котрий працює на річ ґенерального штабу в Варшаві. Комісия судова вислана до Тарнобжеґа, ствердила також, що Ґонсьоровский в незвичайно спритний спосіб поробив важні знимки терену. Ґонсьоровский сидить в вязниці у Львові а власти поки що зовсім о тім мовчать — так бодай доносить нинїшне Sł. Pol.

— **Стипендиї „Просьвіти“.** Головний Виділ Товариства „Просьвіта“ у Львові оголосив конкурс на слїдуючі стипендийні запомоги на рік 1913:

1) На 1 одноразову запомогу з фонду стипендийного ім. Тараса Шевченка в квоті 300 К. О сю запомогу можуть старати ся передовсїм убогі талановиті лїтерати і артисти україньско-рускої народности, що по укінченю висших шкіл віддають ся специяльним студиям науковим.

2) На 1 одноразову запомогу з фонду стипендийного ім. Теодора Качали в квоті 240 К, призначену для сина селянина-господаря україньско-рускої народности, ученика середних шкіл з цензурами в сьвідоцтві переважно відзначаючими, або студента університету з дуже добрими кольоквіями. Петенти походячі з Ферлієва (пов. Рогатин), Карабовець (пов. Золочів) і Медині (пов. Збараж), при рівних нотах в сьвідоцтві мають першеньство.

3) На 1 постійну запомогу з фонду стипендийного ім. Івана Верхратского в квоті 270 К, призначену для слухачів фільософічного виділу аж до укінченя фільософічних студий. Першеньство мають сироти по сьвященниках, професорах і урядниках.

4) На 10 одноразових запомог з фонду стипендийного ім. о. Станислава Новосада по 240 К, призначених для учеників шкіл середних, україньско-рускої народности.

5) На 10 одноразових запомог з фонду стипендийного ім. о. Станислава Новосада по 240 К, призначених для учениць шкіл середних україньско-рускої народности. (При запомогах під 4) і 5) мають першеньство сироти по україньско-руских сьвящениках).

6) На 1 одноразову запомогу з фонду стипендийного ім. Михайла Спожарского в квоті 180 К, призначену для убогих учеников україньско-рускої народности низших кляс ґімназияльних, синів україньско-руских сьвящеників з Галичини і Буковини.

Поданя о надане повисших стипендийних запомог, заосмотрені в метрику хрещеня, сьвідоцтво убожества і сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, належить вносити через дирекцию заведеня до Головного Виділу Товариства „Просьвіта“ у Львові (Ринок ч. 10) найдальше до 31. грудня 1912.

— **Про страшну пригоду з оружием** доносять з Устрик долїшних до „Руслана“: Дня 4 с. м. в Телесници сяний коло Устрик лучила ся така сумна пригода. Там був учителем М. Войтович, а помічною учителькою була п. Працівна, 26 лїтна дочка урядника в Самборі. Войтович був мисливим і держав набиту стрільбу в помешканю. По полудни згаданого дня Войтович ляг на постели в своїй кімнаті зовсїм одягнений і в черевиках, спочати. Там надійшла п. Працівна, щоби покликати єго на лекцию, а коли Войтович не вставав, она жартуючи взяла рушницю зі стіни, і не знаючи, що рушниця набита, змірившись сказала: Ходїть, бо вас застрілю — і через неувагу потягнула за курок. Рушниця випалила а набій грубого шроту поцїлив Войтовича в саме чоло і убив єго на місци. З Устрик долїшних виїхав на слїдство судия п. Мокрицкий. Смерть Войтовича, котрий мав 26 лїт і був дуже здібним учителем, викликала в кругах єго знакомих потрясаюче вражінє.

— **Сумні вісти.** З Лавочного доносять до „Дїла“: „Сегорічна слота і вчасна зима здорово дались в знаки тутешним жителям. Наслїдком безвпинних дощів ще від другої половини серпня не вспіли Бойки не то що позвозити з піль свої збіжа та сїна, але й покосити. І так стоять тепер ще на поли кладні збіжа на замерзлій і снїгом вкритій земли. Картофлї (по тутешному булї) в більшій скількости невикопані, лишились напів перегнилі в замерзлій земли. Марги (худоби) не мож вигнати пасти, бо снїг лежить уже другий тиждень, а наші з лїта є дуже обмаль. Серед того Бойки за безцїн продають худобу і негайно вибирають ся до Америки, де мовляв, усього добра доволї. Деякі спішать на заробітки до Прус, бо прадїдна земля не годна їх виживити. І нинї „сумно і непривітно“, та не лише, як каже Ів. Франко у вступі до „Захара Беркута“, „в нашій Тухольщинї“, але в цїлій Верховинї. Голод зближає ся до нас велитеньскою ходою.

А до „Руслана“ пишуть із Зборівщини: „У нас на Подїлю спиняють роботу части дощі а навіть снїги з морозом поверх 12 степенів. Тим то на подільских полях ще богато невикопаних барабоаь. Дуже густо видніють цїлі лани скошеного і не звязаного вівса; декуди стоять зчорнїлі вівсяні копи, порослі зеленю. Лучає ся також не зве ена в копах, або на покосах гречка. Озимини дуже мало засїяно. По сїножатах лежать чорні пасма, то скошена і зігнила отава. Товар подешевів. Усюди бідькують селяни на брак способу на оброблене рілї. Сидять по коршмах та при чарцї радять, що тут робити?“ — Передовсїм не сидїти по коршмах при чарцї! — треба би на то відповісти. В тім то й цїла біда та нужда, що наші селяни замість якось собі помагати і шукати поратунку, спішать передовсїм до коршми радити при чарцї, та не хотять того розуміти, що як раз тота чарка в коршмі їх добиває.

Телеґрами.

Атини 7 падолиста. Телеґрама з Кертсаляр з дня 5 с. м. доносить: Лагодимо ся до переходу через ріку Вардар. Неприятель уступив ся до Солуня, знищивши часть мостів. Ми забрали богато муниції. Вчера грецке войско розпочало перехід через ріку.

Река 7 падолиста. (Урядово). Ґен. Вукотіч доніс, що Чорногорці обсадили оногди Дякову межи Іпеком а Прізреном. Король чорногорский ґратулював ґенералови того нового успіху.

Париж 7 падолиста. (Гавас) З Константинополя доносять: В Порті відбула ся воєнна рада і як зачувати, положенє зовсїм не признано розпучливим та ухвалено вести борбу дальше.

Софія 7 падолиста. Малий будинок коло вельодрому перемінений провізорично на склад оружия, станув в полуміни і богато скринь з набоями вибухло. Згинули три особи.

Букарешт 7 падолиста. Бувший альбаньский посол до турецкої палати послів Ісмаель-Кеналь виїхав до Відня.

Софія 7 падолиста. Дня 5 с. м. войско болгарске обсадило місцевість Двана. Сусїдні села видали оружие, також значна часть турецкого войска зложила оружиє добровільно. В Дімотіці відбула ся служба Божа за короля і болгарску армію. Зі всїх доохрестних сїл надходять депутациї з желанями. Армія болгарска в Траций машерує наперед. Оногди обсадила Візу і Родосто. Над побережем моря Мармора повіває болгарский стяг.

Константинополь 7 падолиста. Бувший міністер Талаад, котрий вернув з поля борби, відвідав великого везира і відраджував від заключеня мира, бо положенє войска єсть користне. Побідна вість наспіла також з головної кватири від Магмуда-паші.

Курс львівский.

Дня 6 падолиста 1912.	Платять	Жадають
	К с	К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	642·—	650·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	395·—	405·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	505·—	512·—
Акциї фабр. Лициньского в Сяноку	470·—	480·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку ґіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц. . .	93·30	94·—
$4\frac{1}{2}$% листи заст. Банку краєв. .	94·30	95·—
4% листи застав. Банку краєв. .	85·50	86·20
Земельний Банк гіпотечний Львів	97·—	97·70
Листи застав. Тов кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ лїт.	90·75	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	83·50	84·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%. .	91·70	92·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	82·50	83·20
Позичка краєва 4% з 1893 р. .	85·30	86·—
„ „ 4% з 1908 р. .	82·—	82·70
„ м. Львова 4% по 200 К .	84·50	85·20
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	51·25	57·25
Угорскі черв. хреста . . .	31·—	37·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	27·—	31·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·46	11·49
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·87	118·07

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

В друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).